

Filip Šupuković: Misao #1

Zadnji mjesec naše srednjoškolske bitke je u tijeku. Malo je reći bitka, ovo se pretvorilo u rat i to križarski. Nisam siguran je li napornije bilo beznadno mučenje i izbacivanje duše četiri prošle godine ili sada ovo blesavo češkanje međunožja iz sata u sat čekajući da konačno prođe posljednjih tjedan dana. Budno spavanje, igranje biljara na mobitelu i gledanje debila kako se preseravaju postalo je svakodnevice. Imam osjećaj kao da smo kameleoni s National Geographica koji sedamsto pedeset i četiri sata stoje u jednom položaju ne bi li onim brzim jezikom upecali veliku, dlakavu, zelenu muhu. Tako mi pecamo glupe, gotovo pijane i autistične fore u zadnje vrijeme. To nam je plafon, top, vrh naše produktivnosti. Učionice i hodnici su postali groblja živih leševa koji ispuhaju glupost cijelom površinom svoje kože. Kad bih barem mogao biti doma s nekim bitnim. Da gledamo Chuck Norrisa kao ljetos u onoj kul seriji gdje on u Texasu puca u zle dečke. To je bila uživancija. Ona bi razvezala pundu. Otvorio bih regal u kojem ponosno stoji London Dry, Chivas i prepečenica "2003. Fojnica". Čovječe, pa ona ne pije... Cola i kava imaju kofeina. Napravio bih joj Cedevitu. Od toga se neće tresti.